

havde han efter transatlantisk Mønster taget ogsaa Reklamen og Markedsgøglet i Troskampens Tjeneste, havde indført de meget omdisputerede Andagter med Lysbilleder, Bønnemøder med Te-Servering, Processioner gennem Gaderne og anden amerikaniseret Gudsdyrkelse for at hverve Folk til det nye Korstog.

Med tvungen Høflighed anviste han Mads Vestrup Plads i en Sofa, mens han selv satte sig ved et Skrivebord, der stod midt i Stuen. Hans iltre Natur havde ikke let ved at forstille sig. Han lagde ikke Skjul paa, at det var Forstanden og ikke Hjertet, der overtalte ham til at indlade sig med den afsatte Præst. Skønt Mads Vestrup efter to gennemvaagede Nætter i den yderste Sjælenød gjorde et ynk værdig modløst Indtryk, og skønt Sollyset ubarmhjertigt afdækkede hans Skikkelses hele Forkommenhed, overvandt Pastor Stensballe ikke Ubehaget ved at skulle forhandle med denne forhenværende Embedsbroder, der midt under en for Kirken afgørende Kamp traadte oprørsk op mod dens Ledere efter først at have kastet Skam over den danske Præstestand ved et usædeligt Levned.

„Jeg veed, at Biskoppen har ytret Ønske om at tale med Dem. Jeg tror ogsaa, det vil glæde ham, at De er kommen. Han er, som sagt, i Øjeblikket optaget; men han har bemyndiget mig til at gøre Dem bekendt med et Forslag, som han vil bede Dem om at tage under alvorlig Overvejelse. Anledningen dertil kan De vistnok sige Dem selv uden nærmere Forklaring. De vil forøvrigt om lidt faa Lejlighed til at hilse paa Biskoppen.“